

Substitueix Salvador Millet a la tercera entitat financera de l'Estat

Samaranch nou president de la Caixa de Pensions

BARCELONA — Joan Antoni Samaranch, actual president del Comitè Olímpic Internacional i ex-president de la Diputació de Barcelona, va ser nomenat ahir president de la Caixa de Pensions «la Caixa» pel consell d'administració de l'entitat en substitució de Salvador Millet i Bel, que va presentar la seva dimissió per raons d'edat.

Samaranch era membre del consell d'administració de «la Caixa» des del desembre del 1984 i va accedir a la seva comissió executiva el 85.

El nomenament de Samaranch com a nou president de «la Caixa» es considera que serà un revulsiu per a aquesta entitat, que és la tercera entitat financera de l'Estat, després del Banc Central i Banesto, i la primera de Catalunya, amb recursos superiors a 1,7 bilions de pessetes. En aquest sentit es creu que la seva personalitat, molt coneguda arreu del món, pot contribuir a projectar la imatge de l'entitat cap a l'exterior.

Salvador Millet continuarà vinculat a «la Caixa», ja que el consell, a proposta de Samaranch, va decidir nomenar-lo president d'honor de l'institució. Millet, que va ser directe col·laborador de Cambó, va ser nomenat president el 1980 en substitució de Narcís de Carreras.

Millet està a punt de complir els 75 anys, edat límit per als presidents de les Caixes.

Coromines

també s'hi incorpora

El consell d'administració de «la Caixa» va decidir també incorporar Enric Corominas Vila. Actualment és president del Cercle d'Economia i es dona la coincidència que acaba el seu mandat aquests dies. Dilluns vinent se celebra l'assemblea de socis del Cercle per procedir a l'elecció de nou president.

Enric Coromines és llicenciat en ciències econòmiques, de la primera promoció de la Universitat de Barcelona, i president de l'empresa Hercofil de Sabadell. Ha estat president de la comissió de filats de la Federació Internacional de la Llana.

Gran aficionat a l'esport durant molts anys, també ha presidit la Federació Catalana de Natació.

Primera Caixa

d'Espanya

Durant la presidència de Salvador Millet, «la Caixa» ha experimentat una important transformació, cosa que ha possibilitat que a hores d'ara sigui la primera Caixa d'Estalvis d'Espanya i una de les primeres d'Europa. «La Caixa» és també la tercera institució financera espanyola pel volum dels seus recursos aliens després del Banc Central i el Banesto.

Els recursos aliens de l'entitat són ara d'1,7 bilions de pessetes, mentre que fa set anys eren de 500.000 milions. Els recursos propis gairebé s'han duplicat en aquest mateix període ja que han passat de 59.000 a 102.000 milions de pessetes.

«La Caixa» també s'ha expandit en nombre d'oficines, ja que ha passat de 609 l'any 1980 a les 1.029 que té ara. A més, ha sortit de les seves tradicionals zones d'actuació. La institució va comprar un edifici al conegut Paseo de la Castellana de Madrid, on va ubicar els serveis centrals en aquella ciutat. D'aquesta manera aviat va exhaurir a Madrid, Saragossa, Bilbao i València la reduïda capacitat d'expansió que permetia la normativa de l'any 1979.

A la segona meitat del 84 es va crear el Grup-caixa, societat gestora d'un seguit de filials de «la Caixa», que ara té 100 oficines obertes al públic a 45 ciutats espanyoles.

La presidència de Salvador Millet s'ha caracteritzat també per un reforçament de l'alta direcció de l'entitat. Així, l'equip format pel director general, Josep Vilarasau, i els directors generals adjunts, Abel de Ruste i Jesús Ruiz Kaiser, es va veure reforçat amb la incorporació de dos nous directors generals adjunts, Ricard Fornesa i Isidre Fainé.

Joan Antoni Samaranch en el moment de la nominació de Barcelona com a ciutat organitzadora dels Jocs del 92, i conversant amb Salvador Millet, poc abans de ser elegit president de «la Caixa»

Un català que és conegut a tot el món

BARCELONA — El president del Comitè Olímpic Internacional és potser un dels catalans més coneguts del món. Nascut el 1920, és president del COI des del 1980. Samaranch ha estat empresari, regidor d'esports de l'Ajuntament, president del Comitè Olímpic Espanyol, president de la Diputació de Barcelona (1973-77) i ambaixador d'Espanya a Moscou.

Samaranch és un home molt popular, però, malgrat això, la seva biografia és plena de paradoxes. Ha estat marcat per una relació molt intensa amb l'esport des que va començar a jugar a hoquei sobre patins fins que el 1951 va aconseguir, com a seleccionador, el primer títol mundial espanyol de l'especialitat. Un enfrontament amb les autoritats del franquisme va fer fracassar la seva candidatura a secretari nacional d'Esports.

Molts el recorden com a diputat a les Corts de l'època franquista, però ben poca gent sap que va jurar el càrrec amb l'ensenyament olímpic al pit. Al començament de la transició, Samaranch va fer una aportació important al procés democràtic des de la presidència de la Diputació de Barcelona. Samaranch va fer la feina sorda de rehabilitar símbols, hàbits i banderes per tal que el president Tarra-dellas trobés una Generalitat a la page en el moment de tornar de l'exili. Durant aquest període va ser president de la Caixa de Catalunya, vinculada a la Diputació. La personalitat de Samaranch es completa amb la incursió política cambroniana de Concòrdia Catalana.

L'experiència diplomàtica projecta Samaranch cap a la més alta responsabilitat de l'esport d'élite: la presidència del COI, on n'ha vist de tots colors, incloent-hi boicots dels EUA i dels soviètics a convocatòries del moviment olímpic. Tot i això, els seus col·laboradors consideren que és segur que es presentarà a la reelecció el 1988. Ara, a mig camí entre el Chateau de Vidy, a Lausanne, Barcelona i Santa Cristina d'Aro, continua manifestant-se com una de les voluntats més fermes per obrir Catalunya a l'exterior, i se'l considera l'ambaixador. Samaranch confessa, però, que el dia més feliç de la seva vida va ser quan obria el sobre que atorgava a Barcelona l'organització dels Jocs del 92.